

Ioachim are niște probleme

Ioachim n-a venit ieri la școală, iar azi a întârziat și părea foarte supărat. Ne-am mirat foarte tare. Nu ne-am mirat că Ioachim a întârziat și că era supărat, pentru că el întârzie și e supărat mai tot timpul când vine la școală, mai ales când avem lucrare de control la gramatică; ne-am mirat pentru că doamna învățătoare i-a zâmbit larg și i-a spus:

— Felicitări, Ioachim! Cred că ești bucuros, nu-i așa?

Noi ne miram din ce în ce mai tare, pentru că, deși doamna învățătoare s-a purtat frumos cu Ioachim și în alte dăți (bine, ea e grozavă de tot și se poartă frumos cu toată lumea), niciodată, dar absolut niciodată nu l-a felicitat. Numai că lui Ioachim nu părea să-i placă și, supărat cum era, s-a dus și s-a așezat în bancă lângă Maxențiu. Ne-am întors imediat să ne uităm după el, dar doamna învățătoare a bătut cu rigla în catedră și ne-a zis să fim atenți, să ne vedem de treburile noastre și să copiem în caiete ce era scris pe tablă, fără greșeli, vă rog.

Pe urmă, l-am auzit pe Gil în spatele meu:

— Dă mai departe! Ioachim are un frate mai mic!

În recreație, ne-am strâns toți în jurul lui Ioachim, care stătea lipit de perete, cu mâinile-n buzunare, și l-am întrebat dacă e adevărat că are un frate mai mic.

— Mda... ne-a zis Ioachim. Ieri-dimineată, m-a trezit tata. Era deja îmbrăcat, era nebărbierit, râdea, m-a pupat și mi-a spus că în noaptea aia a venit frățiorul meu. Apoi mi-a zis să mă îmbrac repede-repede, după care am plecat la un spital, și acolo am găsit-o pe mama: stătea întinsă pe un pat, dar părea la fel de bucuroasă ca tata, iar lângă patul ei era frățiorul meu.

— Da' tu nu ești prea bucuros, din câte văd! i-am zis eu.

— Păi, de ce-aș fi? a răspuns Ioachim. În primul și-n primul rând, e urât din cale-afară. E foarte-foarte mic, roșu ca racul și urlă tot timpul, și toată lumea crede că-i ceva amuzant. Dacă e să țip eu în casă, așa, un pic, mi se spune imediat să tac, după care tata îmi zice că-s tâmpit și că-i sparg timpanul.

— Da, știu cum e, a zis Rufus. Și eu am un frate mai mic, și mereu iese cu scandal. E răsfățatul familiei și are voie să facă ce vrea, iar dacă-i dau una, mă spune imediat alor mei, după care n-am voie să mă duc la film joia!

— La mine e invers, a zis Eusebiu. Am un frate mai mare, și el e răsfățatul familiei. Degeaba zice că eu fac scandal, de fapt el mă bate, are voie să stea până târziu să se uite la televizor, plus că-l lasă și să fumeze!

— De când a apărut frățiorul meu, se iau de mine tot timpul, a zis Ioachim. La spital, de exemplu, mama mi-a zis să mă duc să-l pup, iar eu, normal, n-aveam chef, dar m-am dus până la urmă, și tata s-a apucat să țipe la mine să fiu atent, că mai aveam un pic și răsturnam pătuțul și că n-a mai pomenit în viața lui un împiedicat ca mine.

— Da' ce mănâncă, așa mic cum e? a întrebat Aristide.

— Pe urmă, a zis Ioachim, ne-am întors acasă, doar eu și tata, și e rău de tot fără mama acasă. Mai ales că tata a pregătit masa, și s-a enervat că nu găsea desfăcătorul de conserve, după care am mâncat niște sardine și o grămadă de mazăre. Iar azi-dimineață, la micul dejun, tata s-a apucat să urle la mine pentru că laptele dădea în foc.

— Stai să vezi, a zis Rufus. La început, când o să-l aducă acasă, o să doarmă în camera părinților tăi, dar după aia o să-l pună să stea în camera ta. Și apoi, când o să-nceapă să plângă, o să creadă că i-ai făcut tu ceva.

— La mine, a zis Eusebiu, frate-meu doarme în camera mea, dar nu mă deranjează prea tare; mă deranja doar atunci când eram mic, adică de mult de tot, când păcăliciul ăsta mă speria una-două.

— Asta nu! a strigat Ioachim. Poate să facă ce vrea, dar la mine-n cameră n-o să doarmă! E camera mea și numai a mea! N-are decât să-și caute alta dacă vrea să doarmă acasă!

— Păi, a spus Maxențiu, dacă ai tăi zic că frățiorul tău trebuie să doarmă la tine-n cameră, atunci o să doarmă la tine-n cameră, și cu asta, basta!

— A, nu, doamnelor și domnilor! a strigat Ioachim. Să-l culce unde vor ei, dar nu în camera mea! O să-ncui ușa! Nu, vorbesc serios!

— Auzi, sunt bune sardinele cu mazăre? a întrebat Aristide.

— După-amiază, a continuat Ioachim, am fost iar cu tata la spital, unde erau unchiu' Octav, mătușa Erica și mătușa Lidia, și toată lumea zicea că frățiorul meu seamănă cu o grămadă de oameni: ba cu tata, ba cu mama, ba cu unchiu' Octav, ba cu mătușa Erica, ba cu mătușa Lidia, și chiar și cu mine. Apoi mi-au zis că ar trebui să fiu bucuros și că de-acum înainte trebuie să fiu cuminte, s-o ajut pe mama și să învăț bine la școală. Iar tata a zis că speră să pun mâna pe carte, pentru că până acum am fost o loază, și că trebuie să fiu un exemplu pentru frățiorul meu. Pe urmă, nimeni nu m-a mai băgat în seamă, în afară de mama, care mi-a dat un pupic și mi-a zis că mă iubește la fel de mult ca pe frățiorul meu.

— Hei, ce ziceți, a zis Gil, facem un fotbal? Nu de alta, dar se termină recreația.

— Și ia să vezi, a zis Rufus, când vrei să ieși să te joci cu prietenii tăi, o să-ți spună să stai acasă să ai grijă de frățiorul tău.

— Poftim? Nu, pe bune! Să aibă grijă singur de el! a zis Ioachim. La urma urmelor, nu l-a chemat nimeni, s-a băgat ca musca-n lapte. O să mă duc la joacă de câte ori am eu chef!

— O să iasă cu scandal, a spus Rufus. Și-apoi o să spună că ești gelos.

— Poftim??? a urlat Ioachim. Ei, asta-i culmea!

Și a spus că el nu-i gelos, că n-are niciun sens să spui asta despre el, și că frățiorul lui nu-i treaba lui; doar că nu-i convine să fie deranjat, să doarmă cineva în camera lui și să nu fie lăsat să se joace cu prietenii, și că lui nu-i plac copiii răsfățați, și că, dacă îl supără prea tare, atunci o să plece de-acasă și toată lumea o să sufere, să rămână cu Leontin al lor, și că tuturor o să le pară rău când o să plece el, mai ales atunci când părinții lui o să afle că a ajuns căpitan pe o navă de război și câștigă o grămadă de bani, și că oricum s-a săturat de casă și de școală, și că n-are nevoie de nimeni, și că-i vine să și râdă de toată povestea asta.

— Da' cine-i Leontin? a întrebat Lothar.

— Păi, cum adică? E frățiorul meu, a răspuns Ioachim.

— Ce mai nume! a zis Lothar.

Atunci Ioachim a sărit imediat la Lothar și i-a tras o grămadă de palme, fiindcă, dacă e ceva ce nu permite, ne-a spus el, este să nu care cumva să-i jignim familia.

